

Manifestatie 'Solidair met Ter Apel', vrijdag 6 mei 2022

Toespraak John van Tilborg, directeur INLIA

Asielzoekers, ook met kleine kinderen, die een hele dag buiten wachtten op het beton, wachtten op een gemeente die bereid was hen een bed te bieden, zo leest Nederland in de krant.

Dat was nadat de noodpaviljoens die hier stonden, onder dwang waren afgebroken.

De situatie in die paviljoens is meermaals benoemd als mensonterend.

Mensonterend voor asielzoekers, maar ook voor het personeel en voor het gemeentebestuur, dat met de rug tegen de muur wordt gezet.

De Rijksoverheid belooft uitbreiding van opvangcapaciteit. Iedereen die de situatie hier kent, erkent de nood in Ter Apel dus...: logisch – die uitbreiding - zou je zeggen. Kom maar op met die uitbreiding in het land.

Maar dezelfde Rijksoverheid weigert dit af te dwingen bij andere gemeenten terwijl mensen in Ter Apel geen kant meer op kunnen? Ter Apel krijgt handenvol beloften maar staat daarmee vooral in de kou, want het zijn handenvol... loze beloften!

En het blijft bij loze beloften, zolang de Rijksoverheid niet het lef heeft maatregelen te nemen die er concreet voor zorgen dat er een aantal nieuwe aanmeldcentra wordt geopend en dat er meer opvangcentra komen.

De onmenselijke omstandigheden voor de asielzoekers, maar ook voor het personeel, voor de omwonenden, voor de lokale bestuurders roepen de vraag op of Den Haag nog wel oog heeft voor de werkelijkheid waarmee Ter Apel geconfronteerd wordt? Zelfs de dringende vraag van de Veiligheidsregio's om in te grijpen kan Den Haag niet effectief in beweging krijgen.

Vier decennia lang al creëert 'de politiek' paniek: *er zijn te veel asielzoekers, we kunnen ze niet meer adequaat opvangen*, zo horen we - de ene staatssecretaris na de ander - om de zoveel jaar - roepen. Al veertig jaar dus.

Vijf jaar geleden al adviseerde de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken van het ministerie dat er een grotere (reserve) capaciteit moet worden gewaarborgd. Al vijf jaar geleden dus.

Twee jaar geleden al spraken we met het Vastgoedbedrijf van de Nederlandse Rijksoverheid, maar we kijken nu nog steeds naar veel lege gebouwen, terwijl hier Ter Apel het water over de lippen stroomt. Ook alweer twee jaar dus!

Als je structureel te weinig opvangcapaciteit beschikbaar stelt, volgt er vanzelf weer een nieuwe vluchtelingen crisis. Die crisis heb je dan echter zélf veroorzaakt, door een gebrek aan visie. Of is het gebrek aan politieke wil?

Zo mogen we de asielzoekers, het personeel, de omgeving en de bestuurders niet in de kou laten staan.

Vandaag willen we naast jullie staan en onze solidariteit uitspreken!

Ook roep ik 'Den Haag' op tot vier uitvoerbare acties:

1. Open per ommegaand vier aanmeldcentra – en zeg niet dat het niet kan: in het verleden hadden we er ook al vier! Hiermee wordt de druk verdeeld die nu enkel en alleen op Ter Apel ligt.
2. Stel z.s.m. een deel van de gebouwen van de Rijksvastgoeddienst ter beschikking voor verbouw voor opvang van asielzoekers – er zijn genoeg leegstaande rijksgebouwen voorhanden, zo werd twee jaar geleden al door de dienst gemeld. Hier kan het Rijk snel schakelen, als het maar wil.
3. Stel met onmiddellijke ingang gemeenten in de gelegenheid om kleinschalige opvang van 100 tot 300 asielzoekers op te zetten – voor deze aantallen zijn meer gebouwen geschikt, gemeenten willen al langer kleinschalig, dus dat is sneller te realiseren en heeft een groter draagvlak in de samenleving.
4. Laat Ter Apel zien en ervaren dat we de mensen hier niet aan hun lot overlaten.

Tot slot:

Het is niet de vraag of het kán, maar de vraag of Den Haag het ook wíl.

Het is het antwoord op de vraag:

- wordt het **LAF** – jammer als er geen gemeenten zijn die ons uit de brand helpen;

of wordt het **LEF** – we gaan het aanpakken; we laten de mensen in Ter Apel niet in de kou staan en we doen wat we moeten doen!